

HUIZE ST. BARBARA

1922 - 1997

Feestelijke gids
ter gelegenheid van
het 75-jarig bestaan
van
'Huize St. Barbara'

VOORWOORD VAN DE HEER P. VAN ZON.

Als huidig "exploitant" (excuseer me voor deze titel, die mij wordt aangerekend) heeft men mij gevraagd de openingsrede voor dit lustrum te schrijven.

Een ieder die mij kent weet dat ik verbaal over het algemeen weinig problemen heb, doch wanneer men mij vraagt de pen ter hand te nemen wordt het moeilijker. Echter, aan de viering van dit feest lever ik gaarne mijn bijdrage.

Vanaf het moment (01 juli 1978) dat ik, gesteund door Gonny, de exploitatie in huize St.Barbara op me heb genomen, hebben wij getracht met behulp van enthousiast personeel en vrijwilligers de bewoners van Huize St.Barbara het idee te geven dat ze volledig in de Dreumelse samenleving zijn opgenomen. Daarbij proberen wij de mensen niet te laten ondersneeuwen door onnodig veel regelgeving. Neen, ons streven is dat de individu in de mens zoveel mogelijk geacht moet worden.

Om onze bedoelingen te bewijzen wil ik gaarne in herinnering roepen de evacuatie van ons huis naar Huize Albertinum in Nijmegen alwaar wij gedwongen aanwezig zijn geweest, maar waar het ons met behulp van het gehele team gelukt is de bejaarden de hun overkomende ellende zoveel mogelijk te doen vergeten.

Als laatste woord wil ik hiermede aan iedereen mijn dank uitspreken voor de geboden ondersteuning, de verrichte werkzaamheden en de getoonde sympathie tijdens de periode waarin ik verantwoordelijk heb mogen zijn voor het gebeuren buiten en binnen Huize St.Barbara; ik zal er gaarne nog een poosje mee doorgaan.

Bedankt,

Piet van Zon.

VOORWOORD VAN DE RECTOR.

Ruim 20 jaar ben ik pastoor geweest in Wamel en was daar altijd heel gelukkig.

Precies 5 jaar ben ik nu rector van Huize St. Barbara, en dit heeft mijn stoutste verwachtingen ver overtroffen.

Het is werkelijk een zegen te mogen werken in een huis, waar men altijd op de eerste plaats bekommerd is om het wel en wee van haar bewoners, om hun het verblijf hier zo aangenaam mogelijk te maken; waar verpleegsters en hulpverleners ten alle tijden klaarstaan voor de bewoners om hen liefdevol te helpen en te verzorgen en met een blijde glimlach hen te bemoedigen en te troosten; waar de koks iedere dag opnieuw hun uiterste best doen om een gevarieerde en lekkere maaltijd klaar te maken, en om hen later nog te verwennen met een toetje of hapje of een andere lekkernij; waar een keur van vrijwilligers (sters) iedere dag aanwezig zijn om op alle mogelijke manieren de mensen van dienst te zijn; waar een prachtige en sfeervolle Kapel als vanzelf uitnodigt om er in alle stilte en rust tot God te komen bidden, waar regelmatig H. Missen worden opgedragen, dikwijls opgeluisterd door de Barbarasingers of Kinderkoor uit Wamel.

Toch was dit alles enkele jaren geleden niet zo vanzelfsprekend. Het is nog steeds onbegrijpelijk, dat er toen serieus plannen waren om het geheel op te heffen en te laten verdwijnen....

Het is de onsterfelijke verdienste van Piet van Zon dat hij er tezamen met zijn broer Ad in is geslaagd om niet alleen het bestaande gebouw te behouden en schitterend te renoveren, maar ook in dezelfde stijl een geheel nieuw stuk aan te bouwen, waardoor een totaal nieuw complex ontstond en St. Barbara als het ware als een phoenix uit haar as is herrezen.

Kortom het is een prachtig huis, maar meer nog een tehuis waar gezelligheid en huiselijkheid de boventoon voeren en waar het echt een genade is om er te mogen vertoeven en de oude dag te mogen doorbrengen.

Wanneer ik zelf ooit hulpbehoevend word, dan hoop ik hier mijn laatste dagen te mogen doorbrengen. Ik ben er heilig van overtuigd, dat ik nergens beter kan zijn.

Em. Pastoor P. Kurstjens, Rector van Huize Barbara.

EEN HERINNERING AAN GONNY VAN ZON.

Te vroeg en te jong is Gonny van ons heengegaan. Vol levensvreugd werd zij overvallen door de gevreesde ziekte die haar, ondanks hevig verzet, heeft gevelde.

Veel heeft zij ons nagelaten.

Zij blijft in onze herinnering bestaan als een vrouw die vooral moeder was, zowel thuis als in het huis waar zij samen met haar man de verzorging van de bejaarden op zich had genomen, het gevierde Huize St. Barbara. Vele fucties heeft zij bekleed, werkzaamheden die meestal in het teken stonden van vermaak en zorg voor anderen waaruit zij haar plezier putte.

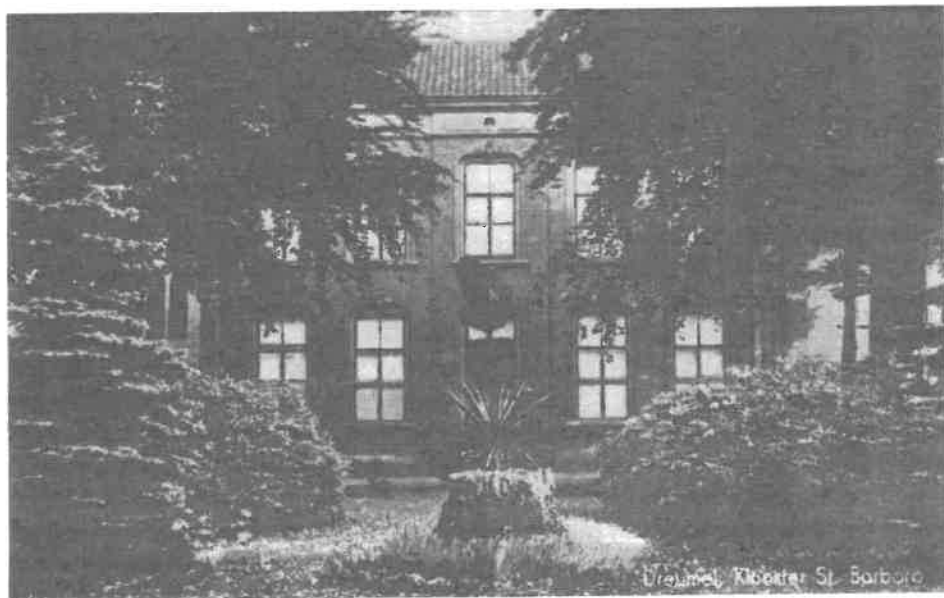

Gonny, bij de viering van dit 75-jarig bestaan van Huize St. Barbara moge de herinnering aan jouw verdiensten zeker niet ontbreken.

GESCHIEDENIS VAN "HUIZE ST. BARBARA "

Pastoor Wevers, die in 1903 hier in Dreumel pastoor werd, trok zich in sterke mate het lot aan van de bejaarden in zijn parochie. Hij had al wat jaren plannen in zijn hoofd om te komen tot de bouw van een gasthuis en bejaardenhuis. Tegelijkertijd wilde hij dan een "Congregatie van Nonnen " aantrekken, die dan de bejaarden in het nieuwe huis zouden verzorgen.

Pastoor Wevers trof het met zijn plannen geweldig. Want schuin tegenover de St. Barbara Kerk woonde het kinderloze echtpaar de Heer en Mevrouw Van Deursen - Megens, met wie hij het al vaak over zijn plannen had gehad. Dit echtpaar liet de pastoor weten, dat wanneer hun huwelijk kinderloos zou blijven, zij dan graag hun woonhuis " "Nieuw Pollestein " voor dit nobele doel beschikbaar wilden stellen tezamen met de omliggende landerijen.

Klooster 'St. Barbara' 1922

Dit huis zou dan uitstekend kunnen dienen als woonhuis voor de Zusters en de bejaarden konden dan in het nieuw te bouwen gasthuis gaan wonen. Dat dit nieuwe gasthuis zo dicht mogelijk bij Nieuw Pollestein, het toekomstige Zustershuis, zou worden gebouwd, ligt dus wel voor de hand.

De Heer en Mevrouw Van Deursen zouden, eenmaal uit hun huis getrokken, hun intrek nemen in een nog te bouwen villa, even ter zijde van hun huidige woning. Dit nieuwe huis zou komen staan op de hoek Rooijsestraat / Nieuwstraat.

Op de zestiende november van het jaar 1919 overleed de Heer Van Deursen. Toevalligerwijze waren in de loop van datzelfde jaar enige Zusters van de "Franciscanessen van Valkenburg " op een van hun jaarlijkse bedeltochten in Dreumel aangekomen en zij logeerden, dankzij de gastvrijheid van pastoor Wevers, op de pastorie. De pastoor en ook mevrouw Van Deursen deden samen hun best om de Zusters voor het plan van het nieuwe gasthuis te winnen en het huis dat tot hun beschikking zou worden gesteld, werd hun natuurlijk al getoond. De Zusters, die niet zelf over het plan konden beslissen, beloofden dit met hun Overste te bespreken. Ze vertrokken naar Valkenburg, waar ze hun superieuren van het voorstel van pastoor Wevers in kennis stelden.

De orde van de "Zusters Franciscanessen van de H. Jozef ", waarvan het Moederhuis in Valkenburg stond (en nog staat) werd gesticht door Zuster Alphonso Kuborn. Zij werd geboren op 10 maart 1830 te Mertert aan de Moezel in het groothertogdom Luxemburg. Zuster Alphonso stamde uit een voorname familie. De familie bewoonde een mooie hofstede en haar vader was burgemeester van Mertert. Oorspronkelijk zou Alphonso Kuborn onderwijzeres worden, maar door innerlijke roeping kwam zij in het klooster terecht. Zij nam in alle eenvoud de verpleging op zich van zieken en geestelijk gestoorden. Toch nam zij een nieuw initiatief en stichtte in 1867 samen met enkele Zusters een eigen kloosterorde, met goedkeuring van haar bisschop. Zuster Alphonso werd de eerste Algemene Overste van de orde van de "Franciscanessen van de H. Jozef". De orde hield zich voornamelijk bezig met de verzorging van bejaarden, zieken en de verzorging van weeskinderen. Ook in het onderwijs werden zij actief.

Maar goed, pastoor Wevers had intussen ook niet stil gezeten en reeds met het Moederhuis van de Zusters in Valkenburg contact gehad, teneinde de Zustersorde voor zijn plannen te winnen.

Het antwoord van de Zusters liet niet lang op zich wachten, want spoedig kreeg de pastoor bericht, dat de zusters bereid waren om op zijn plannen in te gaan om de verzorging van de bejaarden in Dreumel op zich te nemen. Tegelijkertijd kwam er van het bisdom Den Bosch het bericht, om precies te zijn op 6 november 1920, dat de bisschop, Mgr. Arnold Frans Diepen, gunstig over het voorstel had beslist.

Nu stond de pastoor niets meer in de weg om zijn plannen tot uitvoering te brengen.

Van de Werdt, aannemer te Dreumel, kreeg weldra de opdracht, het door architect Van Aalst ontworpen plan uit te voeren en een begin te maken met de bouw van het nieuwe gasthuis. Mevrouw Van Deursen begon eveneens met de bouw van haar villa zoals was afgesproken en Nieuw Pollestein werd in gereedheid gebracht om de Zusters te huisvesten. Alles ging nu in versneld tempo!

Vlak na Kerst, op 28 december 1921 arriveerden de Zusters Franciscanessen in feestelijke stemming met versierde wagens met prachtig opgetuigde paarden in hun nieuwe standplaats Dreumel. Door de bevolking werden zij allerhartelijkst ontvangen en ze namen hun intrek in het huis van de familie Van Deursen, dat toen waarschijnlijk voor het laatst "Nieuw Pollestein" werd genoemd. Mevrouw Van Deursen had namelijk de naam Nieuw Pollestein meteen verbonden aan haar nieuwe woning op de hoek Nieuwstraat / Rooijsestraat. Het woonhuis van de nonnen werd in de volksmond al spoedig "Het Klooster" genoemd, omdat dit het verblijf van de Zusters was geworden. Officieel stond het echter te boek als "Huize St. Barbara", om aan te duiden, dat het evenals de parochie onder de bescherming van de H. Barbara was geplaatst.

Toen de Zusters in Dreumel aankwamen, was het gasthuis voor de bejaarden nog lang niet klaar. Dat werd zelfs eind april 1922. Door een lange lage gang beneden werd het met het hoofdgebouw verbonden (met het eigenlijke klooster dus.)

In mei vond de inzegening plaats en de verhuizing van de eerste bewoners, die reeds in het klooster waren opgenomen, kon beginnen. Het werk van de Zusters kwam toen in volle gang.

Vanaf die tijd nam het aantal bewoners van het gasthuis gestadig toe en al snel ontstond er behoefte aan een nieuw pand, waarin de mannelijke bewoners van Huize St. Barbara zouden kunnen gaan wonen. Het paste schijnbaar niet in die tijd om mannen en vrouwen onder één dak op te vangen. Daardoor kwam het zelfs regelmatig voor, dat getrouwde mannen en vrouwen werden gescheiden. Anno 1997 ondenkbaar als we zien dat zelfs in onze huidige ziekenhuizen beide geslachten op dezelfde kamer verblijven.

In het voorjaar van 1927, toen de ellende van de watersnood van 1926 amper achter de rug was, begon aannemer Van de Werdt aan de bouw van een speciaal mannenhuis. In de volksmond werd dit pand weldra het "oudemannenhuis" genoemd. Op 10 oktober 1927 werd het ingezegend en de mannelijke bewoners van het gasthuis verhuisden naar het mannenhuis - het tegenwoordige "Tuinlust". In Tuinlust werden meteen ook gevestigd de Kleuterschool en de Naaischool. In de kelders en in de berging werd door de oude mannen heel vaak het beroep van mandenvlechter uitgeoefend. Bekendheid in die tijd genoot Piet den Bennenmaker.

Nog even wil ik stilstaan bij de watersnood van 1926. Op oudejaarsdag 1925 brak de Maasdijk door tussen Over- en Nederasselt en het land van Maas en Waal stroomde onder water. Dreumel als laagst gelegen deel van Maas en Waal kwam er het slechtst vanaf, gemiddeld stond hier 3 à 4 meter water. Het watersnoodcomité bepaalde direct dat zieke en hulpbehoevende mensen onmiddellijk naar het klooster moesten worden gebracht. Dreumel moest evacueren toen het water steeg en de bewoners van het klooster wel allereerst. Het werd een schokkend en droevig toneel. Zieken smeekten soms om hen hier maar te laten sterven. Er waren mensen onder die al enige jaren het bed niet meer hadden verlaten en nu moesten vluchten voor het water. Een stervende, een moeder in barensnood, zij moesten op ladders uit de bovenste verdieping worden neergelaten in de vaartuigen van onze kranige Dreumelse jongens, zo lezen we in de dagboeken van wijlen pastoor Karsmakers.

Een Zuster uit die tijd vertelt in haar dagboek: " Zelfs Onze Lieve Heer moest uit de kapel en de kerk vertrekken naar het hoogstgelegen huis aan de dijk. Bij eenvoudige mensen mocht Ons Heer in de beste kamer op tafel staan. Maar toen het vee naar de dijk kwam en men geen raad wist met de kleine biggetjes, bleef er niets anders over, dan deze beestjes in de kamer onder te brengen bij Onze Lieve Heer. Per boot vertrokken de bejaarden en zieken naar Tiel naar het ziekenhuis en naar een school."

Er kwam nog heel wat kijken voordat onze Zusters Franciscanessen konden worden ondergebracht bij de zusters van Tiel (De Dominicanessen). Er was zogenaamd geen plaats. Uit het publiek trad een dame naar voren die aanbood dat onze Zusters bij haar konden intrekken.(het was niet eens een katholieke dame). De volgende morgen werden alle problemen opgelost door pater Prior van de Dominicanen, die excuus aanbood voor het onaangename dat onze Zusters de vorige avond bij hun aankomst in Tiel was overkomen. En zo kwamen onze Zusters toch nog in het Zusterklooster in Tiel terecht. De waterschade in Dreumel aan Huize St. BarbAra was verschrikkelijk, maar nadat er hard was gewerkt konden de Zusters, bewoners en patiënten op 2 februari 1926 weer terug van Tiel naar Dreumel.- We wisten toen gelukkig nog niet dat de bewoners van Barbara in 1995 nog eens zouden moeten evacueren voor het dreigende water!

Enkele jaren later kreeg Barbara ook nog een nieuwe Kapel, die op 3 december 1931 werd ingezegend en in gebruik genomen. -Ja, alles werd in die tijd ingezegend, ook gebeurde dat vaak met nieuwe woonhuizen van gewone burgers. Het was nog de tijd van het Rijke Roomse Leven (met hoofdletters!).

Tot augustus 1973 (ruim vijftig jaar) hebben de Zusters Franciscanessen zich met de verzorging van de bejaarden in Dreumel bezig gehouden. Toen moesten zij dit uit handen geven, omdat de orde van de Zusters geen roepingen meer had en dus geen verpleegkrachten meer kon leveren. Ook de Kleuterschool en de Meisjesschool, die tot nog toe door de Zusters werden beheerd, moesten worden overgenomen door lekenpersoneel.

BROEDERS VAN HET HEILIG KRUIS.

In augustus 1973 werd de verzorging en de verpleging toevertrouwd aan de "Broeders van het Heilig Kruis". Broeder Willie werd de nieuwe directeur. Het was een tamelijk jonge orde van Broeders, die kort na de Tweede Wereldoorlog in Oostenrijk werd gesticht. In de korte tijd dat deze Broeders Huize St. Barbara beheerden, hebben ze hun best gedaan om het huis een beetje te moderniseren Ze bouwden zelf een nieuwe recreatiezaal en ze hadden het al snel voor elkaar, dat er in het huis een lift kwam, zodat de bewoners van boven niet altijd over de trap naar beneden moesten. Dit alles was al een fantastische verbetering. Even later wisten ze ook nog een nieuwe kapel op de bovenverdieping te realiseren. Petje af voor deze Broeders, die dit allemaal met gebrekkige middelen en eigen capaciteit wisten te verwezenlijken. Broeder Willie, de directeur, kreeg schijnbaar weinig medewerking van de Gemeente, daar hij het niet al te nauw nam met voorschriften in de bouwwereld. Dat nam echter niet weg, dat hij zelf de hele dag in de weer was met schop en kruiwagen, met hamer, schaaaf en zaag. Een ijverige man, die zeker de beste bedoelingen had.

PARTICULIER BEHEER.

Na precies vijf jaar werd het werk van de Broeders overgenomen door de huidige eigenaar: P.W. van Zon. De heer Van Zon heeft zich met hart en ziel ingezet voor het behoud van het Verzorgingshuis voor Dreumel. Jaren van intensief verzet tegen het inleveren van verzorgingsplaatsen, veroorzaakt door landelijke bezuinigingen, volgden. Het werd een harde strijd. Ook vanuit de bevolking ontstond een comité, dat streed voor het behoud van St. Barbara. Het voortbestaan hing lange tijd aan een zijden draad. Toch kwam uiteindelijk het moment, dat bekend werd dat "St. Barbara" kon blijven voortbestaan met 26 plaatsen en 1 plaats voor tijdelijke opvang. De Provincie gaf zwart op wit een verklaring van geen bezwaar af. - Heel Dreumel was blij. -

Daarna volgden de voorbereidingen om de verouderde huisvesting te renoveren. Het oude klooster behield hierbij de oude stijl en het voormalige verpleeghuis werd afgebroken en geheel opnieuw opgetrokken en van een derde woonlaag voorzien onder architectuur van Jan Marcus en uitgevoerd door bouwbedrijf Geert van Zon. De bewoners van Barbara werden tijdens de verbouwing keurig ondergebracht in units die in de tuin van Barbara werden geplaatst. Dit alles verliep voortreffelijk.

Door het dreigende hoge water moesten de bewoners van St. Barbara eind januari 1995 nogmaals evacueren naar Nijmegen. Ze werden daar ondergebracht in het klooster Albertinum, waar zij ondanks alle ellende toch een fijne tijd hadden. Het was een beetje behelpen, maar het eigen verplegend personeel gedroeg zich kranig tezamen met de vele hulpverleners. Na 10 dagen keerden alle bewoners weer tevreden naar St. Barbara terug. Er kwam gelukkig geen echte watersnood zoals in 1926. En intussen zijn de dijken stevig verzwwaard.

Renovatie-werkzaamheden hoofdgebouw 'St. Barbara'

St. Barbara is een verzorgingshuis waar het goed toeven is. Het is een vriendelijk open huis, waar iedereen welkom is om er eens rond te kijken en de bewoners te bezoeken. Ook de Kapel op de bovenverdieping is behouden, wat voor de bewoners erg fijn is, want een eigen rector verzorgt er de diensten.

Toen de zusters Franciscanessen Huize "St. Barbara" hadden overgedragen aan de Broeders van het Heilig Kruis, zijn zij zelf verhuisd naar de woning van wijlen mevrouw Van Deursen, Nieuw Pollestein, gelegen op de hoek Nieuwstraat / Rooijsestraat. De enkele Zusters die hier nog bleven wonen hebben zich voornamelijk nog bezig gehouden met de zorgverlening in de Kerk en de Kapel en zo nodig zetten zij zich nog in voor huishoudelijke en verzorgende taken op de pastorie. In april 1992 zijn de Zusters voorgoed uit Dreumel vertrokken naar hun Moederhuis in Valkenburg.

Gelukkig is Huize St. Barbara als Verzorgingshuis in ons dorp blijven voortbestaan. Iedereen is daar uitermate blij mee, niet in het minst de bewoners zelf.

VERZORGINGSHUIS ST. BARBARA IN HET HEDEN.

Het verzorgingshuis St. Barbara is een voorziening, die zoals alle verzorgingshuizen moet voldoen aan wettelijke regelingen t.a.v. financiën, management en uitvoering.

Daarmede wordt een basiskwaliteit gewaarborgd, zoals bij alle andere verzorgingshuizen.

Ook dienen de opnames plaats te vinden via een indicatie- en plaatsingscommissie

Maar naast deze algemene plaatsbepaling is St. Barbara zeker ook uniek te noemen.

In vergelijking met andere verzorgingshuizen is het een vrij klein huis en heeft de beschikking over 26 vaste verzorgingsplaatsen en 1 tijdelijke.

Twee uitgangspunten zijn kenmerkend voor het werk:

1. een herkenbaar onderdeel zijn van de Dreumelse samenleving zoals het altijd is geweest en daarbij
2. zorg voor de bewoners op maat.

Dreumel zonder St. Barbara is even ondenkbaar als St. Barbara zonder Dreumel.

Naast de centrale plaats van het markante gebouw in het centrum van Dreumel is het vooral duidelijk zichtbaar in de onderlinge en wederzijdse contacten en relaties.

Huize 'St. Barbara' heden ten dage

Vele mensen uit Dreumel en met name de ouderen komen regelmatig voor alle mogelijke aangelegenheden naar het verzorgingshuis. Voorbeelden hiervan zijn het Welfare-werk, de kaartmiddagen, de inloop bij de koffie en bezoeken aan de meestal uit Dreumel komende bewoners. Maar Dreumelaren komen er ook geregeld voor vergaderingen van diverse organisaties en verenigingen, voor koorrepetities, als er elders geen plaats is en voor kerkbezoek in de week of op zondag tijdens de diensten in de kapel.

Het verzorgingshuis heeft zelfs een eigen koor: de Barbarasingers. Geregeld wordt ook die kapel gebruikt voor doopdiensten. Duidelijk is, dat St. Barbara een echte dorpsfunctie heeft.

Daarnaast worden de bewoners van St. Barbara ook betrokken bij het dorpsgebeuren en een aantal doen ook buiten het huis mee aan activiteiten zoals de Ziekendag, de activiteiten van de Bond voor Bejaarden, de Carnaval, e.d. Bij dorpsfeesten en andere gebeurtenissen wordt St. Barbara nooit vergeten.

Het tweede uitgangspunt "Zorg op maat" wil zeggen, dat de verzorging zoveel mogelijk wordt aangepast aan de persoonlijke omstandigheden van de bewoner. Natuurlijk kan dit niet voor 100% zijn, maar er is in St. Barbara hier bewuste aandacht voor. De kleinschaligheid van de situatie is hierbij een voordeel en de betrokkenheid van de medewerkers is daarbij erg groot.

Naast de activiteiten op het gebied van de verzorging van de vaste bewoners, bestaat er de mogelijkheid voor een tijdelijke plaatsing. Dit gebeurt dan b.v. bij het tijdelijk wegvallen van voldoende verzorging thuis.

Ook verzorgt het huis de maaltijdsdienst "Tafeltje Dek Je", zodat in de keuken niet alleen wordt gekookt voor de eigen bewoners maar voor veel andere mensen in West Maas en Waal.

Het verzorgingshuis wordt geleid door een managementteam, dat zorgt voor de voorwaarden en in grote lijnen richting en leiding geeft aan het werk.

Het verzorgings- en verpleeggedeelte is in handen van een team van gediplomeerde krachten, in een enkel geval ondersteund door deskundigheid vanuit het verpleegtehuis, om de bewoners zo lang mogelijk in de eigen vertrouwde omgeving van St. Barbara te houden.

Belangrijk werk wordt daarnaast gedaan door de civiele dienst. Hieronder valt het personeel van de keuken, de huishoudelijke dienst en de technische dienst.

Zeer uitgebreid is de geheel eigen plaats die de vrijwilligers innemen. Vooral in de directe contacten met de bewoners zijn ze onmisbaar. Dat is o.a. bij het koffieschenken en het recreatieve werk maar ook werken de vrijwilligers mee bij de maaltijdenverzorging en de verspreiding hiervan. Zonder de vrijwilliger zou St. Barbara niet kunnen zijn zoals ze nu is.

Verder maakt het huis gebruik van de diensten van de huisartsen en de fysiotherapeut. Een eigen pastor zorgt mede voor het geestelijk welzijn van de bewoners.

In een goede samenwerking en overleg met andere verzorgingshuizen in de streek wordt het beleid en de plaatsing in de regio West Maas en Waal afgestemd en vinden de contacten plaats met overheid en andere instituten.

Ook wordt er gezamenlijk ingekocht m.n. voor de keuken.

De voordelen van deze regiozorg brengen wel enige schaalvergroting met zich mee, maar het uitgangspunt "zorg op maat" garandeert, dat dit voor de directe bewoners geen negatieve gevolgen hoeft te krijgen.

Verzorgingshuis St. Barbara is in Dreumel door haar specifieke historie, opzet en werkwijze een unieke maar ook moderne voorziening van hoge kwaliteit, waar het voor de bewoners, de medewerkers en de mensen uit Dreumel goed verblijven is.

TOT SLOT

75 jaar St. Barbara, zeker een reden tot een feest.

Vele goede zaken uit het verleden zijn nog steeds terug te vinden in het heden.

Dat maakt Huize St. Barbara zo bijzonder.

Daarom is er voor het verzorgingshuis zeker een toekomst.

Dus op naar het 100-jarig jubileum.

Deze uitgave is tot stand gekomen met medewerking van
J. van Welie gzn
H. Graven
J. Beurskens